

NÄLÄNHÄDÄSTÄ

(KIRJE PIETARIN TYÖLÄISILLE)

Toverit! Hiljattain kävi luonani teidän edustajanne, puoluetoveri, Putilovin tehtaan työläinen. Tämä toveri kuvaili minulle yksityiskohtaisesti, miten äärettömän suuri nälänhätä raivoaa Pietarissa. Meille kaikille on tunnettua, että useissa teollisuuskubernementeissa on yhtä kireä elintarviketilanne ja että sielläkin nälänhätä kolkuttaa yhtä tuskallisena työläisten ja yleensä köyhälistön oveen.

Mutta rinnan sen kanssa rehoittaa vilja- ynnä muu elintarvikekeinottelu. Nälänhätä ei johdu siitä, etteikö Venäjällä olisi viljaa, vaan siitä, että porvaristo ja kaikki rikkaat ovat ryhtyneet viimeiseen, ratkaisevaan taisteluun työtätekevien herruutta, työläisten valtiota, Neuvostovaltaa vastaan kaikkein tärkeimmässä ja kipeimmässä kysymyksessä, viljakysymyksessä. Porvaristo ja kaikki rikkaat, siinä luvussa myös maalaispohatat, kulakit, rikkovat viljamonopolia ja jarruttavat viljan jakelua, jonka valtio on toimeenpannut huoltaakseen viljalla koko väestön ja ensi sijassa työläiset, työtätekevät ja puutteenalaiset. Porvaristo rikkoo kiinteitä hintoja, keinottelee viljalla, kiskoo viljapuudasta sata, kaksisataa ruplaa ja vieläpä enemmänkin, rikkoo viljamonopolia ja viljan oikeaa jakelua, jarruttaa sitä lahjuksilla ja kannattamalla ilkeämielisesti kaikkea sitä, mikä turmelee työläisten valtaa, joka pyrkii toteuttamaan sosialismin ensimmäisen, tärkeimmän peruseriaatteen: „ken ei työtä tee, ei hänen syömänkään pidä”.

„Ken ei työtä tee, ei hänen syömänkään pidä” — tämän käsittävät kaikki työtätekevät. Tämän hyväksyvät kaikki työläiset, kaikki köyhät, vieläpä keskivarakkaatkin talonpojat, kaikki ne, jotka ovat elämässään kärsineet puutetta,

kaikki, jotka ovat joskus eläneet ansiotuloillaan. Yhdeksän kymmenesosaa Venäjän väestöstä hyväksyy tämän totuuden. Tässä yksinkertaisessa, mitä yksinkertaisimmassa ja ilmeisimmässä totuudessa on sosialismin perusta, sen murtumaton voimanlähde, sen lopullisen voiton järkkymätön tae.

Mutta siinähan se kysymyksen olemus onkin, että eri asia on hyväksyä tämä totuus, vanhoa olevansa samaa mieltä sen suhteen, tunnustaa se sanoissa ja taas eri asia on osata soveltaa sitä käytäntöön. Kun sadattuhannet ja miljoonat ihmiset kärsivät nälkää (Pietarissa, ei-maanviljelyskuvernementeissa, Moskovassa) maassa, jossa rikkaat, kulakit ja keinottelijat ovat piilottaneet monia miljoonia puutia viljaa, maassa, joka nimittää itseään sosialistiseksi Neuvostotasavallaksi, niin silloin kaikilla valvutuneilla työläisillä ja talonpojilla on syytä harkita asiaa vakavasti ja syvällisesti.

„Ken ei työtä tee, ei hänen syömänkään pidä” — miten sitä on sovellettava käytäntöön? On päivänselvää, että sen soveltamiseksi käytäntöön on välttämätöntä ensinnäkin valtion viljamonopoli, s.o. kaiken yksityisen viljakaupan ehdoton kieltäminen, kaiken viljaylijäämän pakollinen luovuttaminen valtiolle kiinteillä hinnoilla, viljaylijäämien hallussapitämisen ja piilottamisen ehdoton kieltäminen, tehköönpä sitä kuka tahansa. Toiseksi, sitä varten on välttämätön kaikkien viljaylijäämien mitä tarkin luettelointi ja viljan moitteettoman hyvä kuljettaminen niiltä seuduilta, missä sitä on liikaa, niille seuduille, missä siitä on puute; on muodostettava myös viljan käyttö-, jalostus- sekä kylvösiemenvarastoja. Kolmanneksi, sitä varten on välttämätön viljan oikea, tasapuolinen jakelu työläisvaltion, proletarisen valtion valvonnan alaisena valtion kaikkien kansalaisten kesken antamatta mitään etuoikeuksia tai etuisuuksia rikkaille.

Ei tarvitse muuta kuin hiukankin syventyä ajattelemaan näitä nälänhädän voittamisen ehtoja, jotta päästäisiin selville siitä, miten äärettömän tylsäjärkisiä ovat anarkismin halveksitut suunsoittajat, jotka kieltävät valtiovallan (ja porvaristoon nähden säälimättömän ankaran, hajottajiin nähden säälimättömän kovakouraisen vallan) välttämättömyyden kapitalismista kommunismiin siirtymiseksi, työtä-tekevien vapauttamiseksi kaikkinaisesta sorrosta ja kaik-

kinaisesta riistosta. Juuri nyt, kun vallankumouksemme on ryhtynyt välittömästi, konkreettisesti, käytännöllisesti — ja siinä juuri on sen tavattoman suuri ansio — toteuttamaan sosialismin tehtäviä, juuri nyt ja nimenomaan juuri pääkysymyksessä, viljakysymyksessä, on tullut mitä selvimmin näkyviin, että tarvitaan raudanlujaa vallankumouksellista valtaa, proletariaatin diktaturia, elintarvikkeiden hankinnan, kuljetuksen ja jakelun järjestämistä joukkoimitassa, yleiskansallisessa mitassa ottamalla huomioon kymmenien ja satojen miljoonien ihmisten tarpeet sekä tekemällä vuodeksi, vieläpä moneksikin vuodeksi eteenpäin laskelmat viljan tuotantomahdollisuuksista ja tuotannon tuloksista (sillä sattuu katovuosia, ja viljasadon lisäämiseksi on suoritettava monien vuosien mittaan maanparannustöitä j.n.e.).

Romanov ja Kerenski jättivät työväenluokalle perinnöksi maan, jonka heidän rikollinen ja mitä rasittavin ryöstösoitansa oli saattanut äärimmäiseen rappiotilaan, maan, jonka venäläiset ja ulkolaiset imperialistit olivat rosvonneet putipuhtaaksi. Viljaa riittää kaikille vain siinä tapauksessa, että jokaisesta viljapuudasta pidetään tarkkaa tiliä ja jokainen viljanaula jaetaan ehdottoman tasapuolisesti. Koneiden ravintoa, se on polttoainetta, on niinkään kovin niukalti: rautatiet ja tehtaat pysähtyvät, työttömyys ja nälänhätä tuhoavat koko kansan, ellemme ponnista kaikkia voimiamme saadaksemme aikaan sen, että kulutus olisi mahdollisimman säästeliästä ja että jakelu tapahtuisi oikein. Katastrofi on edessämme, se on tullut jo hyvin, hyvin lähelle. Äärettömän vaikeata toukokuuta seuraavat vieläkin vaikeammat kesä-, heinä- ja elokuu.

Lain mukaan meillä on olemassa valtion viljamonopoli, mutta käytännössä porvaristo rikkoo sitä joka askeleella. Maalaispohatta, kulakki, kansan nylkijä, joka on vuosikymmeniä ryövännyt kotipaikkakuntaansa, pitää edullisempaa harjoittaa keinottelua ja viinan polttoa: sehän on niin kovin edullista hänen kukkarolleen, mutta nälänhädästä hän sensijaan syyttää Neuvostovaltaa. Aivan samoin menettelevät kulakin poliittiset puolustajat, kadetit, oikeisto-eserrät ja menshevikit, jotka julkisesti ja salaa „työskentelevät” viljamonopolia vastaan ja Neuvostovaltaa vastaan. Selkärangattomien puolue, se on vasemmisto-eserrät, on selkärangaton tässäkin suhteessa: se uskoo

porvariston omanvoitonpyyteisiä huutoja ja voivotuksia, se kirkuu viljamonopolia vastaan, se „protestoi” diktatuuria vastaan elintarvikealalla, se antaa porvariston säikytellä itseään, se pelkää kulakkia vastaan käytävää taistelua ja heittelee hysteerisesti sinne tänne neuvoen korottamaan kiinteitä hintoja, sallimaan yksityiskaupan ynnä muuta sen kaltaista.

Tuo selkärangattomien puolue ilmentää politiikassa jokseenkin sitä samaa, mitä tavataan elämässä silloin, kun kulakki usuttaa köyhälistöä Neuvostoja vastaan, lahjoo sitä antamalla esimerkiksi jollekin köyhälle talonpojalle viljapuudan ei kuudella, vaan kolmella ruplalla, jotta tämä turmeltunut köyhä talonpoika itsekä „käyttäisi hyväksi” keinottelua, jotta hän itsekä „hyötyisi” keinottelusta myymällä tuon viljapuudan 150 ruplalla ja alkaisi säättää Neuvostoja, jotka ovat kieltäneet yksityisen viljakaupan.

Ken kykenee ajattelemaan ja ken haluaa edes hiukankin ajatella asiaa, hän käsittää, mihin suuntaan taistelu tapahtuu:

Joko valveutuneet eturivin työläiset voittavat, liittävät ympärilleen suuret köyhälistöjoukot, pystyttävät raudanlujan järjestyksen, armottoman ankaran vallan, oikean proletariaatin diktatuurin ja pakottavat kulakin alistumaan sekä järjestävät samalla viljan ja polttoaineiden oikeudenmukaisen jakelun koko valtion mitassa;

— tahi porvaristo kulakkien avulla, selkärangattomien ja kaistapäisten (anarkistien ja vasemmistoeserrien) epäsuorasti tukien sitä, kukistaa Neuvostovallan ja nostaa valtaan venäläis-saksalaisen tai venäläis-japanilaisen Kornilovin, joka tuo kansalle 16-tuntisen työpäivän, kahdeksannesnaulan leipää viikossa, työläisjoukkojen ampumiset, kidutukset vankiloissa, niinkuin Suomessa ja Ukrainassa on tapahtunut.

Jompikumpi.

Keskitietä ei ole.

Tilanne maassa on kärjistynyt äärimmilleen.

Ken syventyy ajattelemaan poliittista elämää, hän ei voi olla näkemättä, että kadetit, oikeistoieserit ja menshevikit hierovat keskenään kauppaa siitä: venäläis-saksalainen vai venäläis-japanilainen Kornilov olisi „mieluisampi” ja kruunattu vai tasavaltalainen Kornilov voisi paremmin ja varmemmin tukahduttaa vallankumouksen.

Kaikkien valveutuneiden, kaikkien eturivin työläisten on jo aika päästä yksimielisyyteen. Heidän on jo aika havahduttaa ja käsittää, että vitkastelu voi joka hetki johtaa maan perikatoon ja vallankumouksen häviöön.

Puolinaiset toimenpiteet eivät auta. Valittelemisesta ei ole mitään hyötyä. Yritykset hankkia viljaa tai polttoaineita „vähittäistietä”, „itselleen”, s.o. „omalle” tehtaalle, „omalle” tuotantolaitokselle, vain lisäävät sekasortoa ja tekevät keinottelijoille helpommaksi harjoittaa omanvoitonpyyteisiä, likaisia ja hämäräperäisiä liikehommia.

Senpä vuoksi rohkenenkin kääntyä tällä kirjeellä teidän puoleenne, toverit Pietarin työläiset. Pietari ei ole koko Venäjä. Pietarin työläiset ovat vain pieni osa Venäjän työläisistä. Mutta he ovat eräs Venäjän työväenluokan ja kaikkien työtätekevien parhain, edistynein, valveutunein, vallankumouksellisin ja varmin osasto, joka on vähiten altis tyhjänpäiväisille korulauseille, selkärangattomalle epätoivolle ja porvariston pelotteluille. Ja kansojen elämän kriittisinä hetkinä on monta kertaa tapahtunut siten, että edistyneiden luokkien vähälukuisetkin etujoukot ovat vieneet mukanaan kaikki, sytyttäneet joukoissa vallankumouksellisen innostuksen liekin ja tehneet historian suurimpia urotoita.

Meillä Putilovin tehtaalla oli neljäkymmentä tuhatta työläistä, — kertoi Pietarin työläisten edustaja minulle, — mutta suurin osa heistä oli „väliaikaisia” työläisiä, ei proletareja, vaan epäluotettavia, häilyviä ihmisiä. Nyt on jäljellä viisitoista tuhatta, mutta ne ovat taistelussa koeteltuja ja karaistuneita proletareja.

Juuri tällaisen vallankumouksen etujoukon — sekä Pietarissa että koko maassa — on annettava taistelukutsu, on *noustava joukkona*, on käsitettävä, että sen käsissä on maan pelastus, että siltä vaaditaan yhtä suurta sankaruutta kuin vuoden 1905 tammi- ja lokakuussa sekä vuoden 1917 helmi- ja lokakuussa, että on järjestettävä suuri „*ristiretki*” viljakeinottelijoita, kulakkeja, kansan nylkijöitä, desorganisaattoreita ja lahjusten ottajia vastaan, suuri „*ristiretki*” niitä vastaan, jotka rikkovat ankaraa valtiollista järjestystä viljan ja polttoaineen hankkimisessa, kuljettamisessa ja jakelussa väestöä ja koneita varten.

Vain eturivin työläisten joukkonousu voi pelastaa maan ja vallankumouksen. Tarvitaan kymmeniä tuhansia eturivin

työläisiä, karaistuneita proletaareja, niin valveutuneita, että he pystyvät selittämään asian köyhälistön miljoonaisille joukoille maan kaikilla äärillä ja asettumaan näiden miljoonien johtoon,— niin järkähtämättömiä, että he voivat säälimättä karkottaa luotaan ja ampua jokaisen, joka antaisi keinottelun „viekotella” itseään — sellaista satuu — ja muuttuisi kansan asian puolesta taistelevasta soturista ryöväreiksi,— niin lujia ja vallankumouksen asialle antautuneita, että he voivat kestää järjestyneesti kaikki vaikeudet, joita liittyy tähän maan kaikille kulmille ulottuvaan *sotaretkeen*, jonka tarkoituksena on järjestyksen pystyttäminen, Neuvostovallan paikallisten elinten lujittaminen, jokaisen viljapuudan, jokaisen polttoainepuudan ottaminen tarkkaan valvontaan paikkakunnilla.

Tämä on vaikeampi tehtävä kuin esiintyä sankarillisesti muutamana päivänä poistumatta kotinurkilta, lähtemättä sotaretkelle ja rajoittuen intomieliseen kapinaan julmuri ja idiootti Romanovia tai houkkio ja kerskuri Kerenskiä vastaan. Valtakunnan mitassa suoritettavan pitkällisen ja sitkeän järjestelytyön sankaruus on paljon vaikeampaa, mutta sensijaan verrattomasti suurempaa kuin kapinasankaruus. Mutta työväenpuolueiden ja työväenluokan voima on aina ollut siinä, että se katsoo vaaraa rohkeasti, suoraan ja avoimesti silmiin, ettei se pelkää tunnustaa sitä ja punnitsee selväjärkisesti, minkälaiset ovat „oman” leirin ja minkälaiset „vieraan”, riistäjien leirin voimat. Vallankumous menee eteenpäin, kehittyy ja kasvaa. Kasvavat myös ratkaistavanamme olevat tehtävät. Taistelu laajenee ja syvenee. Viljan ja polttoaineiden oikeudenmukainen jakelu, niiden hankinnan tehostaminen, sitä kaikkea koskeva mitä tarkin tilinpito ja valvonta *työläisten taholta* ja koko valtakunnan mitassa,— nämä ovat todella ja ennen kaikkea sosialismin alkua. Nämä eivät enää ole „yleisvallankumouksellisia”, vaan nimenomaan *kommunistisia* tehtäviä, nimenomaan sellaisia tehtäviä, joita täyttäessään työtätekevien ja köyhälistön on käytävä ratkaiseva taistelu kapitalismia vastaan.

Tämän taistelun hyväksi kannattaa uhrata kaikki voimat: suuret ovat sen vaikeudet, mutta suuri on myös se asia, sorron ja riiston hävittäminen, jonka puolesta taistelemme.

Kun kansa näkee nälkää, kun työttömyys raivoaa entistä ankarampana, niin silloin kaikki ne, jotka piilottavat liike-

nevän viljapuudan, kaikki ne, jotka riistävät valtiolta vaikkapa puudan polttoainetta, ovat mitä pahimpia rikollisia.

Tällaisena aikana — ja aito kommunistiseen yhteiskuntaan nähden tämä pitää paikkansa aina — jok'ikinen puuta viljaa ja polttoainetta on todella pyhä asia, suurempi niitä pyhyiksiä, joilla papit petkuttavat hönttöjä luvaten maan päällä kärsitystä orjuudesta palkkioksi taivaan valtakunnan. Ja että tästä todella pyhästä asiasta voitaisiin poistaa kaikki papillisen „pyhyiden” rippeet, on *omaksuttava se käytännössä*, on saatava aikaan viljan *todella* oikeudenmukainen jakelu, on koottava kaikki, poikkeuksetta kaikki viljaylijäämät yleisvaltakunnallisiin varastoihin, on kerättävä *kautta koko maan* kaikki piilotetut tai kokoamatta jääneet viljaylijäämät, lujin työläiskourin on jännitettävä kaikki voimat polttoaineiden tuotannon lisäämiseksi ja mitä ankarimman säästäväisyyden ja järjestyksen noudattamiseksi niiden kuljetuksessa ja kulutuksessa.

Kaikkiin viljan ja polttoaineiden tuotantopaikkoihin, kaikkiin tärkeimpiin viljan ja polttoaineiden kuljetus- ja jakelupaikkoihin on tietoisten työläisten tehtävä joukko-„ristiretki” työtärmon kohottamiseksi, tämän tarmon kymmenkertaistamiseksi, Neuvostovallan paikallisten elinten auttamiseksi tilinpidon ja valvonnan järjestämisessä, keinoittelun, lahjustenoton ja epäjärjestyksen lopettamiseksi asevoimin. Tämä tehtävä ei ole uusi. Historia ei oikeastaan asetakaan uusia tehtäviä, se vain laajentaa vanhojen tehtävien mittasuhteita ja kantavuutta sitä mukaa kuin vallankumouksen kantovoima laajenee, kun sen vaikeudet kasvavat ja sitä mukaa kuin lisääntyy sen maailmanhistoriallisen tehtävän suuruus.

Lokakuun kumouksen — Neuvostokumouksen — suurimpia, häviämättömiä aikaansaannoksia oli se, että valveutunut työläinen, *tämä köyhälistön johtaja*, maaseudun työtätekevien joukkojen *johtaja*, *työn valtakunnan rakentaja* „lähti kansan keskuuteen”. Pietari ja muut proletariaatin keskuudet lähettivät maaseudulle tuhansia ja tuhansia parhaita työläisiään. Kaledineja ja Dutoveja vastaan taistelleiden soturien joukko-osastot ja elintarvikehankintaryhmät eivät ole uutuus. Kysymys on vain siitä, että katastrofin läheisyys ja tilanteen kärkevyys velvoittavat tekemään *kymmenen kertaa* enemmän kuin tähän saakka.

Tultuaan valveutuneeksi köyhälistön johtajaksi työläinen ei silti muuttunut pyhimykseksi. Hän johti kansaa eteenpäin, mutta samalla häneenkin tarttui pikkuporvarillisen sekasorron synnyttämiä tauteja. Mitä vähemmän oli parhaiten järjestyneistä, valveutuneimmista, kurinalaisimmista ja lujatahtoisista työläisistä kokoonpantuja osastoja, sitä useammin nämä osastot rappeutuivat, sitä useammin pääsivät menneisyyden pienomistukselliset valtoimet voimalle tulevaisuuden proletaarisesta kommunistisesta tietoisuudesta.

Aloitettuaan kommunistisen vallankumouksen työväenluokka ei voi yhdellä iskulla vapautua kaikista heikkouksista ja paheista, jotka se on perinyt tilanherrain ja kapitalistien yhteiskunnalta, riistäjäin ja kansan nylkijäin yhteiskunnalta, sellaiselta yhteiskunnalta, jossa rehoittaa harvoin likainen voitonhimo ja itsekäs rikastumishalu samaan aikaan kun monet elävät kurjuudessa. Mutta työväenluokka kykenee voittamaan — ja varmasti, kiertämättä voittaa lopultakin — vanhan maailman, sen paheet ja sen heikkoudet, jos vihollista vastaan lähetetään yhä uusia, yhä lukuisampia, yhä suuremman kokemuksen valistamia ja taisteluvaikeuksien yhä lujemmiksi terästämiä työläisten osastoja.

Näin, juuri näin on asianlaita nykyisin Venäjällä. Yksitellen ja hajanaisesti toimien nälänhätää ja työttömyyttä ei voida voittaa. Tarvitaan laajan maan kaikille äärille suuntautuvaa tietoisten työläisten joukko-„ristiretkä”. Kymmenen kertaa enemmän tarvitaan valveutuneen ja kommunistin asialle rajattomasti uskollisen proletariaatin *raudanlujia hankintaryhmiä*. Silloin me voitamme nälänhädän ja työttömyyden. Silloin me kohotamme vallankumouksen todella sosialismin kynnykselle. Silloin me pystymme käymään myös voitokasta puolustussotaa imperialistisia saalistajia vastaan.

22.V.1918.

N. Lenin

„Pravda” № 101,
toukokuun 24 pnä 1918

Julkaistaan „Pravda” lehden
tekstin mukaan